

[Martin Nielsen.]

af Hovedparterne i denne Affære vil blive Medlemmer af dette høje Ting efter Valget.

Magister Ib Nørlund var Leder af Danmarks kommunistiske Ungdomsforbund den 22. Juni 1941. Han undgik ved et Tilfælde Arrestation den Dag til Trods for, at han var paa Regeringens Arrestationsliste. Han paabegyndte sammen med andre straks et illegalt Arbejde. Han var gift, og Politiet, som jo er meget snu og meget godt organiseret i dette Land, fandt ud af, at en af de første Dage i Januar Maaned vilde det unge Ægtepar Nørlunds førstefødte fylde et Aar. Det er en temmelig stor Begivenhed i en ganske ung Familie. Politiet kender ogsaa til Psykologi, kender ogsaa til den Slags Følelser, og man regnede ud: hvis Ib Nørlund overhovedet træder i Forbindelse med sin Familie, saa sker det efter alle de Erfaringer, vi har, paa den førstefødtes første Fødselsdag. Hvor kan det ske? Det kan ske to Steder i København. Enten hos Svigerforældrene, en Øjenlæge paa Østerbro, eller hos Faderen, Direktøren for Nationalmuseet. Og ganske rigtigt. Familiefesten fandt Sted i Nationalmuseet, Ib Nørlund kom for at hilse paa sin lille Datter, og der blev han arresteret af det danske Politi.

Er det nu Tegn paa, spørger jeg, at det kun var en Beskyttelsesforanstaltning? Ib Nørlund havde egentlig beskyttet sig selv godt nok i de forløbne Maaneder, der var egentlig ikke nogen Grund til at rive ham ud af den Beskyttelse og den Virksomhed, som han udfoldede. Man gjorde det altsaa, og man gjorde det i en hel Række Tilfælde. Jeg kan jo selv tale med om det. Jeg ved, hvad denne Beskyttelse betyder. Jeg ved udmærket vel, hvor man vilde hen, da Regeringens Justitsminister konstruerede en Mordanklage mod min egen Kone, hvilket kostede hende 3 Aars Illegalitet. Det var simpelt hen grebet ud af Luften at sigte hende for Mord, men dermed var den i Orden. Man behøver ikke at være nogen særlig gammel Rotte hverken i Politik eller i Politiets provokatoriske Metoder for at finde ud af, hvad Hensigten var. Den var tydelig nok.

Jeg tror derfor, at hvis man fortsat vil fastholde Linien om Beskyttelse, saa er der visse Ting, som vi kommer til at tale aabent om, og der er visse Ting, som vi

bliver nødt til at faa undersøgt, for man kan ikke bare hævde, at det var Beskyttelse, naar det i Virkeligheden var Forfølgelse ogsaa fra dansk Side.

Og saa vil jeg gerne have Lov til lige til Slut at sige endnu et Par Ord, og det er til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Jeg tror, at det, der gør, at det er saa svært for os at forstaa hinanden, ikke blot i Danmark, men maaske alle andre Steder i Europa, er det, at vi hver er gaaet sin Vej igennem disse Aar. Jeg kom til at tænke paa det, da det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, første Gang vi paabegyndte denne Debat i Folketinget, syntes noget forfærdet over den Maade, jeg tog det paa, idet han sagde, at han egentlig kun havde anvendt Udtrykket Beskyttelse i akademisk Betydning. Da slog det mig, at det var jo i Virkeligheden rigtigt. Det var jo i Virkeligheden rigtigt, at Forholdene i Danmark og i Verden var saadanne, at een Part var i Stand til at gennemleve og se disse Aar med akademiske Øjne, oven i Købet grave tilbage i Oldtiden, finde ud af, hvordan Magt og Ret nu tog sig ud dengang, og saa var der andre, der blev slynget tilbage i Oldtiden. Det var ikke blot os i Lejrene; vi var nemlig ikke de eneste, men der var Millioner og atter Millioner, som i Virkeligheden blev slynget tilbage til den Tidsalder, hvor det daværende Herrefolk, Romerfolket, korsfæstede sine Slaver i Titusindtal paa Vejen fra Neapel til Rom. Den Tidsalder blev vi slynget tilbage til, ikke blot vi i Lejrene, men Millioner og atter Millioner i Sovjetunionen, i Polen, Balkan, Frankrig o. s. v.

Jeg tror, det er derfor, det er saa svært overhovedet at forstaa hinanden og raabe hinanden op. Der var i Virkeligheden der, hvor vi kommer fra, hvorfra vi har set disse Aar, daglig Trængsel paa Vejen til Golgatha. Dette har ganske naturligt præget vor Opfattelse, vor Indstilling, vort Sind, vore Meninger, og saadan er det med Millioner og atter Millioner, som har været ude for det samme. I et ødelagt, mishandlet, tortureret Europa er der Millioner, der tænker og føler saaledes. Saa er der andre — og det er naturligvis særlig udpræget i et Land som Danmark, hvor Udviklingens Hjul ikke har trykket saa dybt, ikke har sat saa dybe Spor, hverken personligt, politisk, nationalt, individuelt, moralsk —, som derfor faktisk